

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันที่ ๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ คริสต์ศักราช ๒๐๒๕
อีจเลาะห์ศักราช ๑๔๔๖

คำวันนี้ได้บำเพ็ญบุญกุศลพิเศษให้กับคุณแม่สวาท ร่มโพธิ์ ที่ได้ละสังขารวายนม
จากไปด้วยอายุขัยปี

คืนนี้เป็นคืนบำเพ็ญกุศลคืนสุดท้าย พรุ่งนี้เวลาเช้า ๘ นาฬิกา ได้ถวายทาน
อุทิศบุญกุศล เวลา ๙ นาฬิกา ๓๐ นาที จะได้ร่วมร่วมนกันสวดมาติกาบังสุกุล
แสดงธรรม อุทิศบุญกุศลนำสร้ระไปประชุมเพลิง ณ เมรุวัดทับทิมแดงธรรมาราม
แห่งนี้

คุณแม่สวาท ร่มโพธิ์ ท่านเป็นคนดีมาก เป็นคนดีพิเศษ เป็นคนดีจริง ๆ
ถึงได้ถ่ายทอดดีเอ็นเอที่เป็นทั้งคนดีเป็นทั้งคนมีปัญญาเอาพระพุทธเจ้านำชีวิต
ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพ ลูกหลานของท่านเป็นคนดี

การจัดงานก็เอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ยกเลิกโลกธรรม
พากันเอาธรรมนำชีวิต อย่างนี้ดีมาก เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง
ยกเลิกโลกธรรม เอาธรรมนำชีวิต

มนุษย์เราทั้งหลาย มนุษย์เราคือผู้ที่ประเสริฐ

การดำเนินชีวิตให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจ ทุกคนจะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร่วมกัน มีปิติ มีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะสิ่งเหล่านี้คือความถูกต้อง

เราทั้งหลายมาเน้นที่ตัวของเราเอง มาปฏิบัติที่ตัวของเราเอง ต้องปรับตัวเข้าหาธรรมะ เข้าหาธรรมนุญ เพื่อเป็นทางสายกลาง

ทางสายกลางก็ได้แก่ธรรมะ ธรรมนุญที่เป็นสมมติสังข

สมมติสังขนี้ที่มีอยู่ทั้งหลาย หลายล้านสมมติสังข

พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจ บอกให้เราทราบทั้งความถูกต้องและความไม่ถูกต้อง ความดีความไม่ดี

พวกเราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ พวกเราทั้งหลายจะได้ก้าวไปด้วยธรรมะด้วยธรรมนุญ เพราะทุกอย่างคือกรรมคือกฎแห่งกรรมแล้วก็เป็นผลของกรรม

เมื่อเรายังไม่ทำถือว่ายังไม่ได้ไม่เสีย แต่เราทำไปแล้วมันเป็นกรรม เป็นกฎของกรรม แล้วก็เป็นผลของกรรม ไม่มีใครอยู่เหนือกฎของกรรม

เราทั้งหลายนะ เรานี้ก็หมายถึงทุก ๆ คน ทุกคนอยู่ในโลกใบนี้ โลกใบนี้ของเราที่หมุนรอบตัวเอง เป็นกลางวัน ๑๒ ชั่วโมง เป็นกลางคืน ๑๒ ชั่วโมง โลกใบนี้ขณะนี้เวลานี้มีประชากรของโลกหมุนวอลมนุษย์แปดพันกว่าล้านคน นับเป็นประเทศ ๑๙๕ ประเทศ ปัจจุบันนี้ ๑๙๕ ประเทศ

ต้องเอารัฐธรรมนูญนำชีวิต เพื่อจะไปในทางสายกลาง พัฒนาใจพร้อมกับพัฒนา
วัตถุไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนากับการปฏิบัติคืออันเดียวกัน เพราะสิ่งนี้เป็นธรรม เป็นการกระทำ
เป็นกฎของกรรม แล้วก็ต้องได้รับผลของกรรม

มนุษย์เราต้องทำให้ถูกต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง เราทั้งหลายถึงไม่มีสิทธิที่จะไปทำ
อะไรตามใจตามอัธยาศัย ต้องเอาธรรมนำชีวิต ให้มองเห็นสมมติสังขจะเป็นสิ่งที่สำคัญ

มนุษย์เราถึงมีการเรียนการศึกษาเรื่องสมมติสังขจะเป็นศาสตร์

มนุษย์เรามีการเรียนการศึกษาตั้งแต่โบราณกาลทั้งหมด ๑๘ ศาสตร์ เพื่อเป็น
หลักการ เพื่อเป็นโครงสร้างของชีวิตเพื่อเป็นอุดมการณ์และอุดมธรรม ชีวิตของเรา
จะได้สมบูรณ์ เป็นมรรคเป็นอริยมรรค ชีวิตของเราจะได้สมบูรณ์ด้วยวิตามินโปรตีน
เกลือแร่แร่ธาตุ

มนุษย์เราต้องเข้าใจ ต้องมีปัญญา ต้องรู้แจ้งเห็นจริง การรู้แจ้งเห็นจริงนี้
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าอริยสังขี เราจะได้รู้เรื่องของทุกข์
แล้วก็รู้เรื่องเหตุทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ แล้วพากันมีปิติมีความสุข
ในการประพาสการปฏิบัติ พากันตั้งใจตั้งเจตนา ปฏิบัติติดต่อกันเอง อย่างที่มี
ความสุขในปัจจุบัน

ปิตุสุขเอกัคคตาถึงเป็นสิ่งที่นำพาหมู่มวลมนุษย์ก้าวไปด้วยความสงบด้วยปัญญา
ชีวิตของเราก็จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตา

พวกเราทั้งหลายให้พากันเข้าใจอย่างนี้

สมมติสัจจะนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ เราทั้งหลายต้องปฏิบัติต่อสมมติสัจจะให้ถูกต้อง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพวกเราทั้งหลายว่า อย่าไปประมาท ต้องโง่เง่าในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าไปประมาท ต้องเห็นความสำคัญนัยหมาย ในการประพฤติการปฏิบัติ เมื่อเรายังไม่ได้ทำเรายังเป็นเจ้านาย

ก็เหมือนที่พวกเราทั้งหลาย เมื่อเรายังไม่ได้กู้เงินธนาคารเราก็ยังไม่เป็นหนี้ธนาคาร เมื่อเราไปกู้เงินธนาคารเมื่อไหร่ เราก็เป็นลูกหนี้ของธนาคาร

การประพฤติการปฏิบัติในปัจจุบันถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ปัจจุบันจึงเป็นวาระแห่งการประพฤติการปฏิบัติ ปัจจุบันเป็นวาระแห่งชาติ

ปัจจุบันสำคญนะ ปัจจุบันถือเป็นวาระแห่งชาติ ความคิด คำพูด การกระทำ กิริยามารยาททั้งอาชีพ ถือว่าเป็นวาระสำคัญเป็นวาระแห่งชาติ

เมื่อเราคิดพูดทำกิริยามารยาททั้งอาชีพ มันจะเป็นกรรมเป็นกฎของกรรม ที่เรียกว่ากรรมกร อุปกรณ์ของการก้าวไป

ความคิดคำพูดกิริยามารยาททั้งอาชีพมันจะเป็นกรรมกรเป็นอุปกรณ์

ให้พวกเราทั้งหลายต้องมีปัญญาสัมมาทิจิ

เราทั้งหลายนะต้องตั้งอกตั้งใจให้ดี ต้องทำให้ถูกต้อง เพราะความถูกต้องเป็นสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่เราไปตัดออกไปมีเพิ่ม มันมีอยู่มันเป็นความพอดี เป็นความพอเพียง

เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกูมิพลอดุลยเดชมหาราช ท่านทรงตรัส โอวาทแก่พสกนิกรชาวไทยและชาวโลกว่า เราทั้งหลายต้องรู้จักรู้จักแจ้งการประพฤติ การปฏิบัติ

เราจะได้เข้าถึงการประพบัติการปฏิบัติ เราจะได้มีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติในปัจจุบัน เราจะได้เข้าถึงการประพบัติการปฏิบัติในปัจจุบัน รู้เรื่องการประพบัติการปฏิบัติในปัจจุบัน เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดีให้อยู่กับเนื้อกับตัวอยู่กับความสงบอยู่กับปัญญา อยู่กับปัญญาอยู่กับความสงบ

เราจะได้โง่เงาในการประพบัติการปฏิบัติ เราจะก้าวไปด้วยความพอเพียงเพียงพอ

ความรู้ความเข้าใจจะเป็นสัมมาทิฐิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันจะเป็นนิติบุคคลตัวตน ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะเป็นธรรมะเป็นธรรมนุญ

เราทั้งหลายต้องรู้จัก เราจะได้มีความทุกข์ทางใจ เราจะได้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ มีมากก็ต้องพอเพียงเพียงพอ มีน้อยก็ต้องพอเพียงเพียงพอ มีปานกลางก็พอไม่มีเลยก็พอ พอเพียงเพียงพอ

เราต้องรู้จักทุกข์เหตุเกิดทุกข์ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์

เมื่อเราแก้ไขทางภายนอกไม่ได้ก็ต้องแก้ไขที่ใจของเรา เพราะมันมีสองอย่างที่จะต้องให้เราแก้ไขอยู่แล้ว

เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

เราเป็นคนไม่มีวัตถุเราก็ไม่ต้องไปทุกข์มัน เพราะเราต้องรู้ทุกข์ เราจะไปคิดทำไมเมื่อมันเป็นไปไม่ได้ก็อย่าไปคิดมัน อย่าไปปรุงแต่งมันเพราะมันเป็นไปไม่ได้

อย่างคนแก่ออย่างนี้แหละ เราไม่อยากให้แก่มันก็ต้องแก่ เพราะอันนั้นเป็นธรรมชาติเป็นประภัสสร

อย่างความเจ็บอย่างนี้มันก็เป็นธรรมชาติของมัน เราไม่อยากให้มันเจ็บมันป่วย
มันก็เป็นธรรมชาติของมันเป็นประภัสสร

เราทั้งหลายต้องรู้จักต้องมีปัญญา เราจะต้องรู้จักความพอเพียงเพียงพอ

เราเป็นคนจนเราจะได้ไม่ต้องมีความทุกข์ เราเป็นคนรวยเป็นคนมีสิ่งเพียบพร้อม
ด้วยวัตถุสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย เราต้องรู้จักเพียงพอและมีปัญญาด้วย ถ้าอย่างนั้น
เราจะเป็นคนไม่รู้จักพอ เรียกว่าคนรวยถ้าไม่เข้าใจก็จะเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ

สรุปแล้วคนรวยกับคนจนเอาตัวตนเป็นที่ตั้งก็เป็นทุกข์พอ ๆ กันนี้แหละ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พวกเราทั้งหลายพากันรู้ร้อยสัจสี รู้ทุกข์
รู้เหตุเกิดทุกข์ ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ พวกเราทั้งหลายจะได้มีปิติสุขเอกัคคตา
ในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้รู้จักธรรม รู้จักสภาวะธรรม รู้จักความเป็น
ประภัสสร เราจะได้ลิตรอนสิ่งที่เป็นประภัสสร

ทุกอย่างมันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม

เราทั้งหลายพากันรู้พากันเข้าใจ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสธรรมเทศนาให้แก่ปัญจวัคคีย์ทั้งห้า
ที่ป่าอิติปตนมฤคทายวัน เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านได้ตรัสรู้อนุตร
สัมมาสัมโพธิญาณเสวยวิมุตติสุข แล้วเสด็จไปบอกไปสอน ไปบอกปัญจวัคคีย์
ที่ป่าอิติปตนมฤคทายวัน ให้รู้เข้าใจเรื่องร้อยสัจสีเรื่องเหตุเรื่องผล เพราะสิ่งนี้มีสิ่ง
ต่อไปมันถึงมี

เราต้องรู้เข้าใจ เราไม่รู้เข้าใจเราเป็นคนจนก็ทุกข์เพราะไม่มี เราเป็นคนรวยก็ทุกข์ เพราะไม่รู้จักพอ ไม่เข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงเพียงพอ

ปัญหาคือทั้งห้ารู้เข้าใจว่าทุกอย่างคือเหตุคือปัจจัย แล้วอุทานในใจว่า จักเกิดขึ้นแล้วแก่ ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้นแก่เรา ที่เราไม่เคยรู้เข้าใจ มาแต่ก่อน แต่ก่อนเรามีแต่ตาเห็นตาหนึ่งตาไม่มีตาปัญญา

มนุษย์เราต้องมีตาเห็นตาหนึ่งตาปัญญาไปพร้อม ๆ กัน เราทั้งหลายจะได้ก้าวไป ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีความสุข ไม่ได้ไปตามสิ่งที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม เพราะสิ่งแวดล้อมเขาก็มีอยู่อย่างนั้น รูปก็มีอยู่อย่างนั้น เวทนาก็ มีอยู่อย่างนั้น สัญญา สังขาร วิญญาณเค้าเป็นประภัสสรอยู่อย่างนั้น

เรารู้เข้าใจเราจะรู้จักรู้แจ้ง เราจะได้ทำจิตใจสงบที่ประกอบด้วยปัญญา ทำปัญญา ให้สงบไม่เอาความหลงนำชีวิต เอาพุทธะนำชีวิตพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

ปัญหาคือรู้เข้าใจ ท่านก็มีปิตุสุขเอกัคคตา พวกเราทั้งหลายพากันรู้เข้าใจนะ ความเป็นพระน่ะมันเป็นได้ทุก ๆ คน

รู้เข้าใจแล้วก็มีปิตุสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ความเป็นพระอยู่กับเราทุก ๆ คน

หมู่มวลมนุษย์ทั้งหลายแปดพันกว่าล้านคนเป็นพระได้ทั้งหมด ให้เข้าใจอย่างนี้ เพราะพระคือผู้ที่มีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง คือผู้ที่รู้ร้อยสัจสี รู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์

พวกเราทั้งหลายต้องรู้จักความเป็นพระ มาเน้นที่ตัวเราปฏิบัติที่ตัวเรา

เราทั้งหลายไม่ต้องไปหาพระที่ไหน หาพระที่เรานี้แหละ ที่ความคิดของเรา คิดดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญา พุทธิ ๆ ทำดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญา อาชีพของเราที่เอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาตัวตนนำชีวิต มีความสุขในการทำงาน พวกเราทั้งหลายก็เป็นพระแล้ว

เป็นมนุษย์ที่ประเสริฐ เป็นมนุษย์ที่มีปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นเทวดาที่มีปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นพรหมจรรย์ที่มีปัญญาสัมมาทิฐิ ชีวิตของเราก็เป็นพระได้ทุก ๆ คน

เราทั้งหลายต้องเข้าใจความเป็นพระ และเข้าใจเรื่องความเป็นมนุษย์

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเราก็เป็นมนุษย์ไม่ได้ เราก็เป็นได้แต่เพียงคน

คนแปลว่าความหลงอยู่ที่เค้าเรียกว่าคนคน มันวกวนอยู่ที่เค้า มันย่ำต๊อกอยู่ที่เค้า

ภพภูมิของความเป็นคนจึงมีหลายภพภูมิ มีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ ในส่วนร่างกายของมนุษย์ภพภูมิอยู่ ๓๑ ภพภูมิ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้ ต้องรู้เข้าใจ เราต้องเอาพระธรรมนำชีวิต

พวกเราทั้งหลายต้องหยุดภพภูมิต่าง ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีสัมมาทิฐิความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง

เราต้องเห็นความสำคัญในการประพฤติกการปฏิบัติ

พวกเราทั้งหลายต้องเอาธรรมนำชีวิตในชีวิตประจำวัน เรารู้เข้าใจ เรามีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ เอากายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพมาประพฤติกการปฏิบัติ เพื่อเป็นมรรคเป็นหนทางเดิน เพื่อทำที่สุดแห่งความไม่มีทุกข์ของเราทุก ๆ คน

เราทั้งหลายมาปฏิบัติที่ตัวเอง

พวกเราเป็นมนุษย์พากันนอนพากันพักผ่อนวันละ ๕,๖,๗,๘ ชั่วโมงนะ

เราต้องทำให้ถูกต้อง เราต้องพากันนอนพักผ่อน ๕,๖,๗,๘ ชั่วโมง

วันไหนมันบีบตัวธุรกิจหน้าทีการงานมากต้องให้นอนพักผ่อน ๕,๖ ชั่วโมง

ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ไม่ได้ สุขภาพร่างกายของเราจะเสีย ร่างกายของเรามันจะรวน

เป็นมนุษย์เราต้องนอนพักผ่อน ๕,๖,๗,๘ ชั่วโมง

มนุษย์ที่เป็นข้าราชการนักการเมืองเป็นพ่อค้าประชาชนที่ไม่ได้บวช เค้าเรียกว่า
เป็นฆราวาส

ฆราวาสก็ต้องเอาธรรมนำชีวิตไม่ใช่เอาตัวตนนำชีวิต ต้องพากันมาพักผ่อน
๕,๖,๗,๘ ชั่วโมง

มนุษย์เราต้องพากันออกกำลังกายด้วย เพราะการงานนี้ บางคนก็เป็นงานที่ไม่ได้
ออกกำลังกาย เป็นงานที่ใช้ระบบสมองสติปัญญา

มนุษย์เราต้องออกกำลังกาย พวกที่ทำงานใช้สมองใช้สติปัญญา ใช้คอมพิวเตอร์
ก็ต้องออกกำลังกาย

ด้วยความไม่เอาใจใส่ไม่เห็นความสำคัญในการปฏิบัติธรรม ไม่ออกกำลังกายกัน

การออกกำลังกายนี้ต้องออกกำลังกาย สถานที่ออกกำลังกายก็คือที่บ้านของเรา
ที่อยู่อาศัยของเรา ทุกวันนี้ก็สะดวกสบายด้วยห้องแอร์ที่บ้านเรา เราก็ออกกำลังกาย
ที่บ้านของเรา เราต้องออกกำลังกายที่นั่นแหละ

ไม่เหมือนแต่ก่อนไม่เหมือนสมัยโบราณ เค้ามีที่อากาศดี เค้ามีที่ออกกำลังกาย ปัจจุบันนี้ค่าไฟเฒ๋มมันเยอะ ต้องทำโยะออกกำลังกายที่บ้านที่อยู่อาศัย

เราต้องออกกำลังกาย ถ้าไม่ออกกำลังกายมันไม่แข็งแรง คนเราจะแข็งแรงได้ด้วยการออกกำลังกาย

พวกทำงานเกษตรกรอุตสาหกรรมพวกนี้ เค้าออกกำลังกายไปอยู่ในตัวอยู่แล้ว แต่สิ่งที่สำคัญ ผู้ที่ทำงานต้องมีความสุข ต้องมีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการทำงาน

การทำงานทุกอย่างก็ต้องมีความสุขต้องมีปิติมีความสุขในปัจจุบัน ให้ใจของเรา มีปิติมีความสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะความสุขความดับทุกข์ มันต้องมีอยู่กับเราทุกคนในปัจจุบัน เพราะชีวิตของเราทุกคนเป็นปัจจุบัน

สิ่งที่มาผัสสะทางหูทางจมูกทางลิ้นทางกายทางใจมันเป็นสิ่งที่มาผัสสะ

เพราะเรามีตาก็ต้องมีรูป มีหูมันก็มีความเสียง มีจมูกมันก็มีกลิ่น มีโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์มันเป็นสิ่งที่ผัสสะ แต่ทุกอย่างให้พวกเรารู้เข้าใจมันก็เป็นปัจจุบัน การหมุนเวียนการโคจรของโลกของดวงอาทิตย์มันหมุนเวียน แต่ทุกอย่างอยู่ที่ปัจจุบัน

เราทั้งหลายต้องพากันออกกำลังกายกัน พากันเสียสละต้องเห็นความสำคัญ ในการออกกำลังกาย

พระพุทธเจ้าก็ออกกำลังกายทุกวัน พระพุทธเจ้าก็เดินจงกรมทุกวัน เดินจงกรม ออกกำลังกาย พระอรหันต์ก็เดินจงกรมทุกวันเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง ที่อยู่ที่อาศัย ที่บ้านของเรา

เราทุกคนต้องลงรายละเอียด ที่บ้านของเราที่อยู่อาศัยต้องมีออกซิเจนดี

พระธรรมคือพระธรรมคือพระวินัยให้ทำข้อวัตรกิจวัตร ให้ปิดกวาดเช็ดถูดูแล
ความสะอาด ดูแลออกซิเจนในที่อยู่ที่อาศัย ที่อยู่ที่นอนก็สะอาด ห้องน้ำห้องสุขา
ก็สะอาดอากาศถ่ายเท ที่อยู่ที่อาศัยต้องไม่ต้องสกปรก ห้องน้ำห้องสุขาภาชนะต่าง ๆ
ต้องไม่สกปรก ถ้าไม่อย่างนั้นก็ไม่เอาใจใส่ ไม่ใส่ใจ ความเป็นนิติบุคคลตัวตน
มันจะกลับมาเล่นงานเรา

การประพฤติการปฏิบัติถึงเป็นความสะอาดทั้งทางกายวาจาใจกิริยามารยาท
อาชีพอันอยู่ที่อาศัย ที่ประเทศเค้าเจริญ บ้านเค้าถึงสะอาด ที่อยู่ที่อาศัยถึงสะอาด
ที่ปลูกหญ้าตัดหญ้า ทำอะไรให้สะอาด ไม่ให้รุงรังไม่ให้เป็นสลัม ไม่ให้เป็นที่
หมักหมม

ตัวตนมันหมักหมม มันเป็นนิติบุคคลตัวตน ตัวตนมันเหม็นนะ

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านบอกว่า เอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้ มันเหม็น
เหม็นหลายแดนโลกธาตุ ต้องเข้าใจ

ที่อยู่ที่อาศัยของเราต้องสะอาด

พระกรรมฐานหรือว่าพระธรรมพระวินัย ถึงให้ผู้ที่มาบวชเน้นเรื่องความคิด คำพูด
การกระทำ กิริยามารยาท ตลอดที่อยู่ที่อาศัยต้องให้ยกเลิกตัวตน ถ้าเราไม่ยกเลิก
ตัวตนมันสกปรกนะ ที่อยู่ที่อาศัยห้องน้ำห้องสุขามันสกปรก ถ้วยโอ้อะไร
ก็เกะกะไปหมด เราต้องเข้าสู่การประพฤติการปฏิบัติธรรม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าอย่าเป็นนิติบุคคลตัวตน
ตัวตนมันจะขี้เกียจขี้คร้านมันไม่เสียสละ

ถ้าเราไม่เสียสละ มันก็เป็นนิติบุคคลตัวตน ตัวตนนะที่มันเป็นความเสียหาย

เราต้องเสียสละ

มนุษย์เราคือผู้ที่เสียสละ ถ้าเราไม่เสียสละเราก็ไม่ใช่มนุษย์ เราก็เป็นได้แต่ความหลง เป็นได้แต่เพียงคน

มนุษย์เราต้องเสียสละ สิ่งที่ผ่านมาแล้วยกเลิกหมด สิ่งที่เป็นอนาคตก็ไม่ต้องไปคิดไปวิตกกังวล เอาปัจจุบันนี้เป็นความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ให้มีปิติมีสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ให้แน่นมาที่เราปฏิบัติที่เรา เอาเหมือนพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านก็ปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าท่านก็มีพุทธกิจของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ก็มีกิจของพระอรหันต์ เราได้รับการแต่งตั้งอะไรก็มีกิจมีธรรมาปฏิบัติในสิ่งเหล่านั้น ต้องมีปิติสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ตัวตนมันชี้เกี้ยวชี้คร้าน แม้แต่หายใจก็ยังไม่อยากหายใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความชี้เกี้ยวชี้คร้าน นั้นไม่ใช่คนมีปัญญาเรียกว่าคนมีตัวตน

ตัวตนนั้นมันเป็นสัญชาตญาณ ตัวตนมันยึดมันถือมัน

เราต้องมามีปิติมีความสุขในการเอาธรรมนำชีวิตเอาการประพฤติการปฏิบัติ นำชีวิต

เราต้องเสียสละตัวตนนะ เราทุกคนถึงจะเป็นผู้มีศีลสมาธิปัญญา

เราต้องยกเลิกความชอบความไม่ชอบ ความชอบไม่ชอบก็คืออันเดียวกัน

ดีใจเสียใจก็คืออันเดียว

เราต้องรู้เข้าใจ เราอย่าไปสนใจ เราต้องผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ

เมื่อมันผ่านมาแล้วเราเข้าใจเราก็ต้องเสียสละ เมื่อเราไม่เสียสละเราก็มีหนี้มีสิน
เราไม่เสียสละ

การมีหนี้มีสินกับความยึดมั่นถือมั่นก็คืออันเดียวกันนั่นแหละ

การรักษาศีลหรือว่าปฏิบัติธรรมคือการทำให้อุญฺหิต มีปีติมีความสุข
ในการประพฤติการปฏิบัติให้อุญฺหิตคือการเสียสละตัวตนนะ

เราเอาตัวตนเป็นตที่ตั้ง ตัวตนนั้นจะกลับมาเล่นงานด้วยวิภูฏสงสาร ด้วยกรรม
ด้วยการกระทำ

เรามีตัวมีตนเราชี้เกียดชี้คร้านผลลัพธ์ของเราก็คือความยากจน เราไม่มีสติ
ไม่มีปัญญา เราจะจนเพราะไม่รู้จักพอ

ความยึดมั่นถือมั่นกับท้องผูกนี้ก็คืออันเดียวกันนะ

มนุษย์เรานี้ทานอาหารเท่าไรก็ให้ระบายไปเท่านั้น เรียกว่าของเก่าไป
ของใหม่มา เพื่อความสมดุลไม่ขาดดุล เพื่อความไม่มีหนี้ไม่มีสิน

มนุษย์ของเราต้องผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญา เรียกว่าสิ่งที่
ผ่านมาแล้วเกษียณแล้ว เราต้องละต้องวาง ด้วยความไม่ยึดมั่นถือมั่น เพราะมัน
ผ่านไปแล้ว เมื่อวานผ่านไปแล้วเอาคืนมาไม่ได้

พ่อแม่ก็ตายไปแล้วเอากลับคืนมาไม่ได้ สิ่งมันแตกหักพังมันผ่านไปแล้ว เอาคืนมา
ไม่ได้

เราต้องรู้เข้าใจ ว่าอันนี้เป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมที่เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป

เราต้องรู้เข้าใจ เอากลับคืนมาไม่ได้

อย่าให้ความเป็นนิติบุคคลตัวตน กลับมาเล่นงานเรา ต้องเสียสละ อย่าให้ยึดมั่น ถือนั่นหรือว่าอย่าให้ท้องผูก

มนุษย์เรานี้วันหนึ่งต้องดื่มน้ำให้เพียงพอเพื่อไม่ให้ท้องผูก

เราไปหาหมอ หมอก็บอกว่าต้องดูแลโภชนาการทานอาหารให้ถูกต้อง อย่าให้ท้องผูก ต้องดื่มน้ำวันละ ๒ ลิตรอย่างนี้เป็นต้น เพื่อความหวานความเปรี้ยว ความมันจะไม่เข้มข้น มันจะพอดี ต้องดื่มน้ำให้เพียงพอ อย่าให้ท้องผูก เพื่อของเก่าไป ของใหม่มา

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เรื่องอาหารกาย อาหารวาจา อาหารกิริยามารยาท อาหารอาชีวะ

เราต้องเรารู้เรื่องอาหารนะ ทุกอย่างคืออาหาร ทุกอย่างมันคือรายรับรายจ่าย

ต้องรู้เข้าใจ ว่าอาหารนี้มันได้มาทุกทิศทุกทาง ทั้งกายวาจา กิริยามารยาท ทั้งอาชีวะ เราต้องได้อาหารที่ถูกต้อง อาหารเก่าไปอาหารใหม่มา

มนุษย์เราต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ เพราะธรรมชาติ कैาก็พอดีอยู่แล้ว กลางวัน ๑๒ ชั่วโมง กลางคืน ๑๒ ชั่วโมง มันเป็นความพอดี มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ ความสงบกับปัญญาคู่กันอยู่แล้ว

มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติแล้วก็มีมีความสุขในการปล่อยการวาง เพราะเป็นอดีตไปแล้วมันผ่านไปแล้ว

เราทั้งหลายต้องขอบใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เปิดโอกาสให้เราได้ประพฤติปฏิบัติธรรม เราได้ทำความดี บำเพ็ญบารมีเบื้องต้น ๑๐ ทศ ท่ามกลาง ๒๐ ทศ สูงสุดหรือว่า ละเอียด ๓๐ ทศ เราต้องก้าวไปด้วยความดี ด้วยบารมี ด้วยธรรม ด้วยปัจจุบันธรรม

ขอชื่นชมขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะที่เป็นผู้ประเสริฐ ที่เอาธรรมนำชีวิต ที่ได้มาร่วมรวมกันบำเพ็ญบุญกุศลเพื่อกัตถุญญกตเวที ให้กับคุณแม่สวาท รัมโพธิ์ เพื่อบำเพ็ญบุญกุศลเพื่อในการไปสู่สุคติสรวงสวรรค์มรรคผลพระนิพพาน

ความดีของพวกเราทั้งหลาย พวกเราทั้งหลายต้องเอาความดีนำชีวิต เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิตเราทั้งหลายจะได้เป็นสุปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติสมควร ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์

เพื่อพวกเราทั้งหลายจะได้ส่งความถูกต้องหรือว่าส่งดีเอ็นเอแห่งความดี มอบให้กับโลกนี้ ส่งให้ลูกหลานเพื่อทำในสิ่งที่ถูกต้อง ที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา ที่บริสุทธิ์คุณ
